

תוצאות היום

גליון 18 אדר א' ה'תשע"ד

ידעא לאור על ידי

התאחדות בני התורה

בנשיאות מרן פוסק עדת תימן

הגאון רבי יצחק ריצאבי שליט"א

בשיתוף מוסדות יד מהר"ץ ב"ב

דבר המערכת

עשה לך רב

מסכת אבות הינה בעצם מסכת של מוסרים ונהגות שמחנכת ומעצבת את דמותו האמיתית של בן תורה כאדם השלם בקומתו הרוחנית בין בן התורני ובין בן המוסרי, והיא זו שסוללת ומתווה לנו את הדרך הטובה ביותר כדי להגיע לפסגת השלימות.

ואפשר שזוהי סיבה נוספת לקביעתה דווקא בסדר נזיקין, לומר שאף העוסק בסדר נזיקין שעיקרי דיני ממונות ועל דיני ממונות אמרו חז"ל "הרוצה שיחכים יעסוק בדיני ממונות" [ברכות סג: ב"ב קע"ה:]; א"כ העוסק בסדר זה עשוי לחשוב שכיוון שהוא מחכים בלימוד זה וראשו ורובו בתורה הקדושה די לו בכך ואינו זקוק ללמוד כללים ומוסרים, לכן קבע התנא מקומה של מסכת זו בסדר נזיקין לומר שאף הוא צריך ללמוד כללים ומוסרים של תורה איך צריך שתהיה צורת הלימוד וכיצד הם דרכי הנהגת האדם השלם וכן תורה אמיתי.

לאחר שראינו גודל חשיבותה של מסכת אבות אם נתבונן בה נשים לב שהרבה מהעניינים המוזכרים בה סובבים סביב הנושא של קבלה מרב וההתבטלות כלפיו כגון: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע" וכו', וכן "עשה לך רב" שמוזכר פעמיים [עין במפרשים ביאור העניין], וכן "יהי ביתך בית וועד לחכמים והוי מתאבק בעפר רגליהם והוי שותה בצמא את דבריהם" ועוד, למדים אנו מזה גודל מעלת החכמים מוסרי התורה שבכל דור וחובת הקבלה מהם.

משנכנס אדר מרבין בשמחה – במה הדבר מתבטא, ומדוע רבינו הרמב"ם ומרן השו"ע השמיטו דין זה. מתוך השיעור השבועי מוצש"ק תרומה ה'תש"ע

ישנה עוד הלכה שאולי גם קשורה ליו, אבל הדבר לא ברור. במשנה במסכת תענית כתוב משנכנס אב ממעטין בשמחה, והגמ' בדף כ"ט מביאה מימרא על המשנה הזאת, אמר רב, כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה.

רבינו הרמב"ם ומרן השו"ע, השמיטו הלכה זו. דהיינו, ההלכה משנכנס אב ממעטין בשמחה מובא גם ברמב"ם וגם בשו"ע, אבל המימרא משנכנס אדר מרבין בשמחה אינה מוזכרת כלל ברמב"ם או בשו"ע. מי שמביא את הדין הזה להלכה הוא המגן אברהם, ואחריו כל האחרונים, והמקור שלהם הוא מהגמ'.

אבל קשה למה הרמב"ם והשו"ע השמיטו את ההלכה הזאת? זו שאלה שקשה לענות עליה. ראיתי אולי עשרה תירוצים על השאלה הזאת, אבל כל התירוצים שראיתי, לענ"ד דחוקים. יש שאמרו שזו לא בדיוק הלכה, אלא רשות, עצה. קשה לקבל את זה, כי משמע בגמ' שזו ממש הלכה. ואם השו"ע דין זה לדין משנכנס אב, ושם אין ספק שזה חיוב, אז גם משנכנס אדר מרבין בשמחה צריך להיות חיוב.

ובעצם צריכים להבין יותר, נניח שזו כן הלכה, לפי המג"א ויתר האחרונים שפסקו זאת הלכה למעשה, צריך להבין מה פירוש משנכנס אדר מרבין בשמחה, במה צריכים לשמוח, מה צריכים לעשות כדי להרבות בשמחה? עברנו כבר שבוע מחדש אדר, קיימנו את זה או לא קיימנו? צריכים לשתות רביעית יין כל יום? או חצי רביעית? צריכים לשיר כל יום? יש כאלה שאמרו שצריכים ללמוד תורה, ופיקודי ה' ישירים משמחי לב. בסדר, אני מסכים שזה טוב וצריכים ללמוד, אבל אם חז"ל התכוונו משנכנס אדר מרבין בשמחה היינו שצריך ללמוד הרבה תורה, א"כ לכאורה, משנכנס אב ממעטין בשמחה היו צריכים ללמוד פחות, וזה לא מתקבל על הדעת. בחדש אב כתוב לא לעשות סעודת אירוסין, לפי"ז אנחנו צריכים לחפש לעשות אירוסין דוקא בחדש אדר. ואכן יש כאלה שמביאים כך, שאם יש לאדם אירוסין, למשל בחדש שבט הוא רוצה לעשות אירוסין, שמחה או חתונה, ידחה את זה לחדש אדר, אבל שמעתם משהוא שעושה כך הלכה למעשה? אני לא שמעתי שמישהוא יעשה כך. אדם שיש לו סיום מסכת ידחה אותו לאדר? לא ראינו ולא שמענו מרבתינו ואבותינו שעשו שום שינוי דבר מ"ח אדר עד יום פורים.

אלא צריך לומר, שאצלנו בכל אופן, אבותינו נהגו כפי שיטת הרמב"ם ומרן שלא העלו דין זה הלכה למעשה, למרות שבעל שתילי זיתים הביא את המגן אברהם הזה. למעשה בפועל המנהג מדורי דורות, שאין דבר כזה משנכנס אדר מרבין בשמחה. הרמב"ם משמיט, ולא לחינם השמיט. צריך להבין מדוע הרמב"ם השמיט, הרי זו גמרא מפורשת ואף אחד לא חולק עליה, אבל בפועל כיון שהרמב"ם ומרן השמיטו דין זה, לכן לא נהגו זאת. אלא מאי, יש פוסקים אשכנזים שרוצים לחשוש לדעה זו של המג"א, ולכן מחדשים כל מיני דברים. אבל גם הם יודו שלא שמעו זאת מאבותיהם ורבתיהם, וזו רק ההבנה שלהם. וזה בסדר, הם דברים טובים.

וכדי לחזק זאת, אקרא לכם שאפילו שכתבו את זה, אם כי הדברים לא כ"כ ברורים לגמרי. בספר דרך שיחה, שאל את הגר"ח קנייבסקי שליט"א, איך מקיימים את ההלכה משנכנס אדר מרבין בשמחה. ענה לו, **מי שיש לו סיום מסכתא או שמחה, יראה לעשותה בחדש אדר. אם אין לו שמחה, ישתה קצת יין בכניסת החדש.** והוסיף שאביו בעל קהילות יעקב, הסטיפלר זצ"ל, נהג בכל ראש חדש לשתות מעט יין, כי הרי יש ענין בר"ח לעשותו מעט חג, ובחדש אדר הוא הוסיף קצת. הדבר לא כ"כ מסתדר לי, כי לא כתוב שבר"ח אדר מרבין בשמחה אלא משנכנס אדר, א"כ לפי"ז צריך כל יום מחדש אדר לשתות מעט יין.

ובעצם יש קצת שאלה, מה פירוש משנכנס אדר, לכאורה היה צריך לומר מר"ח אדר או משהגיע אדר, מה זה משנכנס, מה נכנס? וכן קשה גם לגבי משנכנס אב ממעטין בשמחה, מה פירוש משנכנס.

יש באחרונים, בעל פרי מגדים ואדרת אליהו שמפרשים, אם כי אדרת אליהו אומר שזו קצת הלצה אבל נראה שישנם כאלו שלקחו את הדברים כפשוטם. הרי לפעמים המולד הוא לפני ר"ח, לעתים כמה שעות לפני ר"ח יש כבר את המולד, וכיון שזה ענין של מזל, בחדש אב למזל רע ובחדש אדר למזל טוב, ממילא משנכנס אדר דהיינו כשהוא נכנס בגבולו של חדש שבט, כבר מאז תעשה עניינים של שמחה. ככה הם מסבירים את זה. אבל יש הרבה פוסקים אחרים, שלא נראה מדבריהם הענין הזה.

אולם נראה לענ"ד שההסבר הוא אחר. דהיינו, לא יכלו להגיד מר"ח אדר מרבין בשמחה או מר"ח אב ממעטין, כי המלה מר"ח לא ברורה. למשל, מרן כותב שמר"ח אלול קמים לסליחות, וכי בר"ח עצמו קמים? אלא אומרים שהכוונה אחרי ר"ח. כשאתה אומר מר"ח, לפעמים זה לא מובן אם הכוונה לר"ח עצמו או מאחרי ר"ח. לכן גם פה לא יכלו להגיד מר"ח אדר מרבין, כי לא יהיה ברור האם זה מהיום או מאחרי ר"ח, לכן אמרו לשון משנכנס, שאז מובן הכוונה שזה מר"ח. וגם לגבי משנכנס אב, למרות שזה ר"ח כבר ממעטין בשמחה. וזה חידוש יותר גדול. שאפילו שר"ח הוא יום של שמחה, בכל זאת כבר מר"ח אב צריך למעט בשמחה. משנכנס היינו מיד בתחילת היום.

בכל אופן איך לתרץ את השאלה מדוע הרמב"ם ומרן השמיטו דין זה, אמרתי לכם שראיתי בערך עשרה תירוצים, כולם קשים מאד, ממש תירוצים דחוקים. אבל נלענ"ד שהתירוץ הכי מרווח מכולם הוא כך. מובא בירושלמי במסכת מגילה חידוש, אדם שאין לו מגילה והוא צריך לצאת לדרך, יכול לקרוא את המגילה מתחילת החדש, שנאמר והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב. אם כן זמנה מתחילת החדש, עד ארבעה עשר או חמשה עשר. לאחר מכן, כתוב ולא יעבור. אבל בשעת הדחק יכול לקרוא את המגילה מר"ח אדר. מרן כותב בבית יוסף, כיון שההלכה הזאת לא מובאת בתלמוד בבלי אלא רק בירושלמי, וגם הרמב"ם השמיט אותה, משמע שהם סוברים שהבבלי חולק על הירושלמי. לכן כתב מרן בשו"ע, **יש אומרים שיכול לקרות את המגילה מתחילת החדש.** הוא מביא בשם יש אומרים, וזו דעת הירושלמי. כמובן שרק בשעת הדחק אולי אפשר לסמוך על זה, אבל השו"ע לא סבירא ליה הכי וודאי שגם הרמב"ם לא סבירא ליה הכי.

מהיכן למדנו את הדין משנכנס אב ממעטין בשמחה, מהפסוק והשבתי כל משושה חגה חדשה ושבתי, חדשה זה כל חדש אב, חדש ה' החדש החמישי. שבתה, זה שבוע שחל בו תשעה באב.

א"כ, מי שלומד את ההלכה הזאת וסובר שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כמו שיש הסוברים שהלכות האבילות, התספורת וכיבוס בגדים הם מתחילת החדש, לומד מהפסוק הזה. אבל אנחנו לא פוסקים ככה. אנחנו פוסקים שרק בשבוע שחל בו תשעה באב יש איזה דיני תספורת וכיבוס. לכאורה מה עם הפסוק חדשה? אלא שלא דורשים. אם כן אותו דבר לגבי חדש אדר, מי שאומר את ההלכה של משנכנס אדר מרבין בשמחה דורש את הפסוק והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, אבל כיון שאנחנו פוסקים שמי שקורא את המגילה בתחילת החדש לא יצא ידי חובתו, כיון שזו רק דעת הירושלמי אבל הבבלי אינו סובר כן, א"כ רואים שלא דורשים את הפסוק והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה. ממילא לדעת הרמב"ם, כמו שלהלכה אין לקרוא את המגילה בתחילת החדש, כך אין הלכה משנכנס אב ממעטין בשמחה, וגם לא משנכנס אדר מרבין בשמחה כי הא בהא תליא. ממילא אין דין של משנכנס אדר מרבין בשמחה, ולכן הרמב"ם השמיט את ההלכה הזאת כי לדעתו זו לא הלכה למעשה.

יש על זה עוד פלפולים גדולים, בשו"ת חת"ס ובעוד הרבה ספרים שדנו בזה. אמרתי לכם רק תמצית, ממש על קצה המזלג, פשוט כדי ליישב את הדעת. כיון שלא לחינם הרמב"ם והשו"ע השמיטו את ההלכה הזאת. הדברים הם מבוססים, ואם ריק הוא, ממנו הוא ריק.

וכן על זה הדרך אפשר לפרש מה ששנינו שם [פ"א מ"ז] "שמעון בנו אומר כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה", אולי כוונתו לחשיבות הענין של שמיעה והטית האוזן לקבלת תורה מרב שבזה העיקר הוא השמיעה. [אמנם חשוב ג"כ לשאת ולתת אך העיקר והיסוד הוא השמיעה כאמור].

והנה עתה כשנמצאים אנו בעיצומו של חודש אדר אפשר ללמוד זאת ג"כ ממעשה המגילה, שכידוע [עיין מגילה י"ב. ובגליון הש"ס ובשאר מפרשים שם] צרה גדולה ונוראה זו התרגשה על עם ישראל באותו זמן מפני שלא צייתו לגדול הדור מרדכי הצדיק כשקרא שלא להשתתף בסעודתו של אחשוורוש, ואף שבעיניהם היה מקום להתיר מפני פיקוח נפש ועוד היתרים שונים.

מכל הנ"ל למדים אנו את חשיבות מעלת העמדת רב ומנהיג אשר נשמעים לו ומקבלים ושואבים ממנו תורה והשקפה.

והנה זכינו עתה להשלים עשור להקמת וייסוד השיעור שנמסר ע"י מרן שליט"א מדי ליל ששי לכלל בחורי הישיבות, ושם מנחילנו דרך תורה, מוסר ואף גם מוסר לנו את ההשקפה הצרופה, ובכן זוכים אנו לגדול שמנחה אותנו בדרך הישרה וסולל את דרכינו בדרך העולה בית א-ל.

יהי רצון שנזכה אנו כאשר בראשינו עט"ר מרן שליט"א, לקבל פני משיח צדקינו בב"א.

המצרכות

מזקנים אתבונן

הגאון המקובל כמוהר"ר חיים סינאוני זצוק"ל

ראב"ד סינאוני והסביבה

יום פטירתו ל"ז אדר בתשל"ט

רבינו חיים זצוק"ל היה ידוע בענותנותו הגדולה אשר היתה מתבטאת בכל הנהגותיו אף שהיה מוכיח נהג להוכיח בדרכי נועם, אך כאשר נגע הדבר לכבוד שמים ולהעמדת הדת על תילה אז היה עשוי ללא חת והיה עומד על דעתו כחומה בצורה ואף לפני מלכים היה ניצב בעוז ובגאון.

אחד מהמעשים המופלאים המסופרים עליו שממחיש זאת, הוא: מעשה שהיה באשה שנתגרשה והיו לה שתי שמות אחד מפורסם והשני שאינו ידוע כלל ובגט כתבו את השם השני, וכשהגיע הדבר לאזניו התרה באשה שלא תינשא עד שתקבל גט בשמה הראשון, אך חכם אחד התיר לה להינשא והלכה ונישאה, כתב רבינו פסק דין תקיף שמורה להכריח ולייסר את בעלה הראשון לכתוב לה גט בשמה הראשון, ומפרט שם רבינו כיצד להעניש את האשה ובעלה האחרון, ואף על המורה הוראה זו פסק שיש להעבירו, כאשר הגיע פסק הדין לידי בעלי הדין לא מצא חן בעיניהם והלכו והלשינו עליו לפני הקאדי שהיה גם מושל המחוז בעלילות רשע. וכשהוזמן רבינו למשפט לקח איתו את השו"ע והראה לקאדי את מקור הדין באומרו "האם ברצונך שאשנה את התורה שניתנה למשה מסיני, זהו דין תורה ועל פיו דנת"! כך אמר בעוז ובביטחון ללא מורא, הקאדי בהתפעלותו הגדולה מדברי רבינו ציווה לאסור את בעלי הדין עד שיקיימו את פסק הדין אך על אף מה שעשו בעלי הדין. רבינו בענותנותו הצטער מאד על שבגיננו נתפסו יהודים במעצר והתאמץ מאוד לשחררם ואכן לבסוף שוחררו בערבות נשיא הקהילה.

מעשה נוסף, הממחיש את גודל התמדתו ושקיעותו בתורה, כשנתיים לפני פטירתו אושפז רבינו בביה"ח אסף הרופא ולפי אבחנת הרופאים לקה בתולעים במעיים. כשראה הרופא שאינו אוכל פרט לפת חרבה ניסה לשכנעו שיאכל מנת עוף מדי יום, אמר לו רבינו "יש לי ספריה בבית המכילה למעלה מאלפיים ספרים! ובכולם למדתי והנני יודעם כמעט על פה, וכל זה בזכות שלא אכלתי ולא עינגתי את גופי במאכלים מקטנות ולכן התקיים בי הפסוק "ותורתך בתוך מעי" ועתה הינכם חוששים לתולעים בתוך מעי. אין הדבר כן, אלא אל תיראי תולעת יעקב, תולעת הספרים היא במעי ולא תולעים גשמיים. וכשרצה הרופא להעבירו סדרת צילומים, ענה רבינו "כתוב "אך בצלם יתהלך איש". כל אך מיעוט ר"ל לא בצילומים יתהלך איש, ולא תמצאו מאומה. ואכן כך היה לתדהמת הרופאים, ולמחר שוחרר רבינו לביתו.

קטעים מתומצתים מתוך הספר גדולי ישראל בתימן באדיבות המחבר

הרה"ג ר' משה כהן שליט"א.

סכותה לראשי

פנינים מתורת רבינו מרן שליט"א

איתא בתהלים (ק"מ, ח') "סכותה לראשי ביום נשק" והפי' לעתיד לבוא ביום שיבוא גוג ומגוג שהוא יום נשק, דאיתא בירושלמי יבמות (פט"ו הל"ב) דזה נשקו של גוג ומגוג שהוא דבר נורא ואיום, ומבקש דוד המלך ע"ה שיצילו הקב"ה מזה [פי' אחר, יום נשק יום שישקו בו ב' העולמות זה לזה שהוא העולם הבא].

וכתוב בילקוט שמעוני על הפסוק "סבוני גם סבבוני בשם ה' כי אמילם" שמדבר על הענין של גוג ומגוג, שיעלה ג' פעמים על ארץ ישראל וירושלים למלחמה, ולכן בנוסח השכיבנו שאומרים בליל שב"ק מזכירים ג' פעמים לשון פריסה. ופרוס, ופרוס, הפרוס סוכת שלום, כדי שננצל משלושת הפעמים שיבוא גוג.

והקשה מרן הגראמ"מ שך זצוק"ל מדוע צריך לסוכך דווקא על הראש "סכותה לראשי" ולא על כל הגוף, ואמר ביאור נפלא שהכוונה היא על הפגיעה הרוחנית שבדור זה של גוג ומגוג יהיה כ"כ בלבול הדעות, שהראש עלול להשתבש בהשקפות שלהם מחמת ריבוי השקר והבלבול שישרור, ודוד המלך מבקש שיסוכך הקב"ה על ראשו מההשקפות הזרות בתקופה קשה זו.

ונראה לפרש באופן אחר, בגמ' ב"ק (דף נב ע"א) מובא שכשהרועה כועס על צאנו הוא מעמיד להם בראשם בהמה סומא וכולם הולכים אחריו ומפילים בבורות ובפחיתים, לזאת מבקש דוד המלך בתפילתו שהקב"ה ישמור לנו על המנהיגים גדולי ישראל העומדים בראשינו שיוליכונו בדרך הנכונה, ולא ישים עלינו מנהיגים עיוורים שאז מי יודע להיכן נגיע ח"ו. שלפעמים בעוון הדור מסמא הקב"ה את עיניהם להטעות את הדור, והרי על אלישע הנביא כתוב "וה' העלים ממני ולא הגיד לי", ואכמ"ל. [ונראה שעדין לא הגענו למצב הזה, ואולי בדברים בודדים זה קיים].

ונראה דכולהו איתנהו בתפילה זו.

הקדמה

סדרי הסעודה שהיו נהוגים בקהילותינו כמעט ונשתכחו, אך יש עדיין כאלו אשר זוכרים את ניחוחם של סעודות אלו ובפרט 'סעודת מצוה' שכתב עליה מרן רבינו שליט"א ש'הוד קדומים חופף על מסיבה זו' (שע"ה נישואין עמ' שנו הערה לב). ומי שיחפוץ להחזיר העטרה ליושנה צריך לדעת שיש בזה כמה וכמה תנאים.

אך אחד התנאים שנוגע למאמר שלפנינו הוא מה שהיו מגיעים כל המזומנים יחדיו בשעה היעודה וישבו מתחילה ועד סוף שלש או ארבע שעות. ולכן לא נמצא בכתבי קדמונינו ענין יציאה קודם זימון, כיון שכמעט אינו מצוי.

אך עכשיו שנתקבצנו עם שאר קהילות, הרבה פעמים יארע שיזדמן מאן דהו לאולם החתונה או לסעודת שבע ברכות, שוהה מעט והולך לו לפני הזימון ולכן אכתוב כאן בקצירת האומר שתי עצות שנוזכרו בפוסקים לנצרכים לצאת.

העצה הראשונה - שלא יתחיל וגם לא יסיים עם האחרים.

דעת מרן השו"ע (או"ח קצג סע"ב) דהתנאי להתחייב בזימון הוא או להתחיל יחדיו או לסיים ביחד כן למדו רוב האחרונים בדעתו ולכן מי שמזדמן לסעודה ויצטרך לצאת באמצע ימתין עד שיתחילו (לכה"פ שיאכלו כזית) ואח"כ יתחיל וכיון שלא התחיל ולא סיים עמם רשאי להיחלק מהם. ומ"מ אם נשאר לבסוף, יכול להצטרף לזימון, כל שאכלו כזית יחדיו כמבואר ברמ"א (שם סעיף ב ולא השמיטו השת"ז).

העצה השניה - יכוון שלא להצטרף לזימון.

כתב המג"א בסי' תקנב ס"ק דאם נזדמנו שלשה בסעודה המפסקת ואכלו יחדיו אע"פ כן לא יזמנו כיון שאין דעתם להצטרף שהרי הדין הוא שאין להצטרף לזימון בסעודה זו יעו"ש. ונמצאנו למדים מדבריו שכ"ש אם יתכוון להדיא שלא להצטרף לזימון כגון שנצרך לצאת באמצע, שיועיל לו ולא יתחייב בזימון (אגר"מ או"ח ח"א סי' נו. וביאר שם דאף שקבעו עצמם לענין אכילה מ"מ לענין זימון לא נקבעו ונפק"מ שאם לבסוף יישאר אתם, יוכלו לזמן יחדיו וכנ"ל).

החשוב לברך ז' ברכות.

עדיין נותר לנו לברר בענין החיוב לברך ז' ברכות. ובפשטות י"ל שאם אינו מצטרף לזימון ע"פ העצות הנ"ל הוא הדין שאינו מתחייב בז' ברכות. אך יש כאן סברא נוספת ע"פ מה שכתב מהרי"ץ בשו"ת פעולת צדיק (ח"ב סי' פא), שדין ז' ברכות הוא "חיוב שעתיה" דהיינו החיוב חל בשעת ברהמ"ז ולא בשעה שאכל כזית כמו לענין רצה והחליצנו. ולכן פסק שם שאם בשבת החתונה סיימו סעודה שלישית בלילה שלא יברכו ז' ברכות אף שהתחילו מבעוד יום וכן אם הלך הפנים חדשות לפני ברהמ"ז שאין לברך. ומכל הלין הוראת לדעת דחיוב הז' ברכות הוא בשעת ברהמ"ז (בעשרה) ולא בכזית הראשון, וא"כ מי שנצרך לצאת קודם זימון אין עליו חיוב ז' ברכות.

ברכות יעשה מזרה

השיר והשבח לחי עולמים, שזיכנו להסתופף בצל האיי אילנא רברבא,
רבינו הגדול פוסק עדת תימן, אשר כל רז לא אניס ליה בתורתנו הקדושה,
המשקה מתורתו לאלפים ולרבבות בנועם שיח ובשפה ברורה.

ומזה עשור שנים גדלה זכייתנו, שקירבנו לפניו
להשמיענו מידי שבוע, תורה קדומה וברה,
מאוצרותיו וממעיינות חכמתו, ללמדנו דעת תורה
במסורת אבותינו הקדושים לברר וללבן מקחן
של-ראשונים ביד רמה ולהוציאם לאור גדול,

מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

והברכה אחת היא לנו, ימים על ימי מלך תוסיף
שנותיו כמו דור ודור, יפוצו מעיינותיו חוצה,
מן הבאר ההיא ישקון העדרים, תורת אמת,
עד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ומלכנו בראשנו, אכי"ר.

כעתירת, נפש תלמידיו

ועד התלמידים "תוצאות חיים"